

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 11. januar 2011 (19.01)
(OR. en)**

18239/10

**DEVGEN 417
RELEX 1148
ACP 341
OCDE 9
COHAFA 118**

NOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	delegationerne
tidl. dok. nr.:	15912/09 - 11081/10 - 17769/10
Vedr.:	Operationel ramme for bistandseffektivitet - Konsolideret tekst

1. Den 17. november 2009 vedtog Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) konklusioner om en operationel ramme for bistandseffektivitet¹.
2. Den 14. juni 2010 vedtog Rådet (udenrigsanliggender/udviklingsministrene) konklusioner om landeoverskridende arbejdsdeling med en række tilføjelser og ændringer².
3. Den 9. december 2010 vedtog Rådet (udenrigsanliggender/udviklingsministrene) konklusioner om gensidig ansvarlighed og gennemsigtighed: Et fjerde kapitel til EU's operationelle ramme for bistandseffektivitet³.

¹ 15912/09.

² 11081/10.

³ 17769/10.

4. Teksten i bilaget er en konsolidering af disse elementer.
 5. Efter ikrafttrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union den 1. december 2009 er udtrykket "Kommissionen og medlemsstaterne" erstattet af "EU og dets medlemsstater", hvor dette er relevant.
-

**Operationel ramme for bistandseffektivitet
Konsolideret tekst**

I. ARBEJDSDELING

1. EU-adfærdskodeksen om komplementaritet og arbejdsdeling i udviklingspolitik fastsætter ledende principper for de respektive foranstaltninger og indeholder en vejledning til medlemsstaterne og Kommissionen, og den bør snarest på pragmatisk vis gennemføres i alle partnerlandene, idet der tages hensyn til partnerlandenes specifikke situation, og idet partnerlandenes ejerskab støttes. Nedenstående foranstaltninger styrker de aktiviteter, der allerede er under gennemførelse inden for rammerne af fast track-initiativet for arbejdsdeling (FTI-DoL). Der bør træffes yderligere foranstaltninger for at mindske de hindringer for fremskridt, der er identificeret inden for overvågningssystemet i FTI-DoL og ved missioner i landet. Disse består bl.a. i at forbedre dialogen om arbejdsdeling, både med partnerlandene og med andre donorer, klarlægge donorenes beslutningsstrukturer, forbedre kommunikationen mellem den centrale donorledelse og landeniveauet og indsamle nødvendige oplysninger mere systematisk, bl.a. gennem yderligere forbedring af det eksisterende overvågningssystem i FTI-DoL. Medlemsstaterne og Kommissionen vil anvende eksisterende mekanismer på landeniveau for at sikre, at ejerskabet fastholdes hos partnerlandet.
2. Bedre komplementaritet og koordinering i EU er afgørende for meningsfyldt at mindske støttespredningen på tværs af lande og behandle spørgsmålet om glemte lande. Dette tilsagn kommer også fra adfærdskodeksen. For at være effektiv bør en sådan komplementaritet og koordinering bygge på en udveksling af oplysninger og en dialog om det fremtidige engagement og om geografisk koncentration og landeprioriteter, idet det anerkendes, at medlemsstaterne på dette område træffer deres egne suveræne beslutninger. Det vil også forbedre arbejdsdelingsprocesser inden for landene, hvor EU bør sigte mod at fungere som katalysator til aktører uden for EU under partnerlandenes leder- og ejerskab. Ledende donorarrangementer, fælles programmering og ordninger med delegeret samarbejde spiller en central rolle i styrkelsen af EU's koordinering og i forbindelse med mindskelse af spredningen.

EU og dets medlemsstater vil:

A. Fremskynde fast track-initiativet for arbejdsdeling

3. Bekræfte deres politiske tilsagn og rollerne som faciliterende donorer eller støttedonorer for at fremme arbejdsdeling i fast track-landene, jf. til orientering vedlagte liste¹. Listen over fast track-lande er åben for yderligere lande og for faciliterende EU-donorer og EU-støttedonorer. De medlemsstater, der endnu ikke har meddelt, at de er rede til her og nu at indtræde i en ledende eller støttende rolle, men ønsker at påtage sig den rolle i fremtiden, opfordres til at gøre det.
4. Inden udgangen af 2009 færdiggøre nettet af faciliterende EU-donorer og EU-støttedonorer for arbejdsdeling på centralt ledelsesniveau og landeniveau i fast track-landene med henblik på at støtte beslutningstagning og løbende dialog om arbejdsdeling mellem den centrale ledelse og landeniveauet og i den centrale ledelse.
5. Blive enige om, at de faciliterende donorer med bistand fra støttedonorerne på vegne af EU-donorerne skal:
 - a) indgå aktivt i et samarbejde med partnerlandets regering og andre donorer for at fremme arbejdsdeling og sikre, at arbejdsdeling er på de lokale udviklingsgruppers dagsorden, og at der gøres en indsats for at opnå reelle fremskridt (inden for eksisterende fora, når sådanne findes)
 - b) støtte partnerlandenes ejerskab i forbindelse med definitionen af nationale prioriteter (i en strategi for fattigdomsbekæmpelse og en mellemfristet udgiftsramme eller lignende udviklingsstrategi og -budget) og partnerregeringens lederskab i forbindelse med fastsættelsen af prioriteter med hensyn til donorroller og sektorinddragelse. Partnerlandene vil blive tilskyndet til at meddele, hvilke områder der bør modtage mere eller mindre bistand, og til at anføre deres ønsker med hensyn til, hvilke donorer der fortsat bør være aktive i hver enkelt sektor

¹ Som bilag vedlægges til orientering en liste over faciliterende donorer og støttedonorer pr. november 2009.

- c) arbejde med partnerlandene og samtlige donorer om indsamling af de nødvendige oplysninger og træffe forberedende foranstaltninger med henblik på arbejdsdeling, dvs. fastlægge, hvem der gør hvad, om muligt baseret på partnerlandenes eksisterende bistandsforvaltningssystemer
- d) tilskynde til selvevaluering med hensyn til, hvilke donorer der har komparative fordele i hvilke sektorer, og hvilke indsatsmuligheder der findes med hensyn til donorprogramcyklusser og ordninger med ledende donorer
- e) tilrettelægge fælles møder eller fælles missioner i landet på passende niveau for at afhjælpe mangler i oplysningerne, identificere flaskehalse og lette beslutninger om og vedtagelse af de videre skridt med henblik på arbejdsdeling, med partnerregeringen, de lokale EU-repræsentanter og andre donorer. Inden udgangen af 2009 vil de ledende formidlere sammen udarbejde en foreløbig kalender for disse begivenheder på grundlag af eventuelt input fra partnerlandene
- f) på grundlag af det eksisterende arbejde og yderligere tiltag i tråd med ovennævnte foranstaltninger inden den 31. marts 2010 udarbejde en fælles handlingsplan og tidsramme for hvert FTI/DoL-land for gennemførelsen af arbejdsdelingen. Planen skal bygge på adfærdskodeksen og værktøjssættet for arbejdsdeling, idet der også tages hensyn til principperne for international god praksis for landestyret arbejdsdeling¹. Den fælles handlingsplan bør samordnes med partnerlandene og øvrige donorer, så den kan integreres i fælles bistandsstrategier, hvis sådanne findes
- g) fremme udveksling af synspunkter vedrørende fælles flerårig programmering ved at:
 - i) lette gennemførelsen af den fælles ramme for udarbejdelsen af landestrategipapirer og fælles flerårig programmering fra marts 2006² bl.a. ved at gå foran i udformningen af anbefalinger med henblik på den proces, der er beskrevet i punkt B.7 nedenfor

¹ Det dokument om god praksis, der er blevet forelagt OECD/DAC-Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet, opstiller otte principper for landestyret arbejdsdeling og komplementaritet. Jf. <http://www.oecd.org/dataoecd/32/21/43408412.pdf>

² Rådets konklusioner om udviklingsfinansiering og bistandseffektivitet: levere mere, bedre og hurtigere (dok. 8243/1/06 REV 1 af 7.4.2006). Jf. også dok. 7068/06.

- ii) søge at udarbejde fælles bistandsstrategier i alle FTI-DoL-partnerlande
- iii) høre andre EU-donorer på landeniveau om flerårige programmeringsdokumenter og i løbet af kortlægningsfasen for at øge synergien og begrænse enkeltstående tiltag,

idet de samtidig søger at begrænse anvendelsen af vertikale midler og faciliteter uden for den flerårige programmering og overholder de prioriteter, der er aftalt med partner-landenes regeringer. Der bør åbnes mulighed for ændring af policyprioriteringer gennem omprogrammering, så det undgås, at ad hoc-indgreb breder sig.

6. For at støtte denne landeniveauproces vil EU-møder først blive tilrettelagt på forsøgsbasis, hvor i) de faciliterende EU-donorer aflægger rapport om, hvor langt de er nået, og ii) de videre skridt drøftes for udvalgte lande med inddragelse af repræsentanter fra de lokale EU-delegationer/ambassader/landekontorer. Resultaterne af den fælles FTI-DoL-overvågningsproces vil give et muligt grundlag for udvælgelsen af lande.

B. Videreføre sektorkoncentration gennem omlægning og fælles programmering

7. Følge adfærdskodeksens tilsagn om sektorkoncentration inden for deres respektive landeprogrammeringsprocesser. Udvikle, gennemføre og udveksle oplysninger om ansvarlige planer for udtræden af en sektor med henblik på øget sektorkoncentration¹, på grundlag af såvel en dialog med partnerregeringerne og øvrige donorer som en konsekvensanalyse af potentielle huller i finansieringen.

¹ De specifikke træk i ENPI (det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument), der forvaltes af Kommissionen, vil blive taget i betragtning.

8. Udbygge deltagelsen i en fælles flerårig programmering baseret på partnerlandenes udviklingsstrategier og anvende EU's fælles programmering som et pragmatisk redskab, der skal fremme arbejdsdelingen. Med henblik herpå inden juli 2010 indkredse en udvalgt række lande, hvor EU vil arbejde for at gennemføre fælles programmering med henblik på fuld funktionsdygtighed inden udgangen af 2014, idet der startes i FTI-DoL-landene. Den fælles programmering vil blive gennemført i overensstemmelse med den fælles ramme for udarbejdelsen af landestrategipapirer og fælles flerårig programmering fra 2006. Denne proces bør være fleksibel og åben, være baseret på eksisterende analyser, processer og ordninger og så vidt muligt omfatte donordeltagelse. Når udarbejdelsen af fælles strategier allerede er i gang, f.eks. fælles bistandsstrategier eller lignende processer, vil EU's fælles programmering supplere, styrke og, når det er muligt, indgå i disse eksisterende processer for at undgå unødigt dobbeltarbejde.

C. Systematisk overvåge fremskridtene på centralt ledelsesniveau og landeniveau

9. På baggrund af alle eksisterende data, herunder OECD/DAC-statistikker over tidligere, nuværende og fremtidige aktiviteter, Monterreyrapporteringsprocessen (begynder i foråret 2010) og overvågningen af FTI-DoL, vurdere:
- a) dokumentationen for (øget) sektorkoncentration for hver EU-donor på landeniveau ved at medtage statistikker om tidligere, nuværende og fremtidige strømme af programmerbar landestøtte
 - b) fremskridtene med arbejdsdelingsprocesserne, herunder den fælles programmering, på landeniveau, bl.a. de indhøstede erfaringer
 - c) de aktiviteter, der indledes, ved at gøre det lettere for donorer på centralt ledelsesniveau og landeniveau at støtte arbejdsdeling
 - d) erfaringerne med uddelegeret samarbejde
 - e) EU-donorernes integration af arbejdsdeling i deres strategiske planlægningsprocesser
 - f) dokumentationen for, at transaktionsomkostningerne er blevet reduceret gennem arbejdsdeling, f.eks. gennem bedre policydialog, rationalisering af bistandens levering og bidrag til bistands- og udviklingseffektiviteten
 - g) partnerlandenes rolle og ikke-EU-donorers deltagelse.

Overvågningsprocesserne vil blive samordnet og vurderingerne drøftet på teknisk niveau og i Rådet.

D. Samarbejde om uddannelsesaktiviteter med henblik på arbejdsdeling

10. Sørge for personaleuddannelse og -vejledning, om muligt i fællesskab, for at fremme arbejdsdeling på centralt ledelsesniveau og i partnerlandene¹.

E. Landeoverskridende arbejdsdeling: Mindskelse af støttespredningen og den hastige udbredelse af donorer

11. Gennem det årlige Monterreyspørgeskema og på baggrund af data fra OECD-DAC deles og udveksles oplysninger om geografisk koncentration, landeprioriteter og exitstrategier, herunder igangværende processer, med henblik på at udarbejde et kort over mulighederne for at maksimere EU-donorenes indflydelse eller præge eventuelle fælles nationale afgørelser. Kommissionen vil formidle alle svar til medlemsstaterne. Kommissionen vil sammen med medlemsstaterne og med input fra OECD/DAC-eksperter, hvor det er hensigtsmæssigt, udarbejde relevante spørgsmål, der kan indsættes i det årlige spørgeskema.
12. Hvert år mødes på ekspertniveau for at analysere og drøfte resultaterne af udvekslingen af oplysninger med henblik på navnlig at mindske støttespredningen og den hastige udbredelse af donorer på tværs af landene. Formålet med denne udveksling af oplysninger er at sikre, at nationale suveræne afgørelser træffes på kvalificeret grundlag, bl.a. under hensyntagen til andre medlemsstaters hensigter og mulighederne for EU's indflydelse. Disse afgørelser vil også tage sigte på sammen at løse problemet med glemte lande og forbedre situationerne der, hvor partnerlandene er bagud med hensyn til deres evne til at opfylde årtusindudviklingsmålene.

¹ I denne forbindelse kan de eksisterende initiativer/programmer som f.eks. Train4Dev (donorenes fælles kompetenceudviklingsnet) anvendes. Dette er et åbent forum for donoragenturer og multilaterale organisationer, der har over 25 medlemmer. Train4Dev fungerer i form af et årligt møde, undergrupper, der arbejder med prioriterede temaer, og tilrettelæggelse af fælles undervisning og åbne kurser.

13. Dette kunne f.eks. gøres ved at tilføre supplerende ressourcer til de respektive partnerlande eller som en midlertidig løsning ved at delegere samarbejde til en anden medlemsstat eller til Kommissionen. Medlemsstaterne bør tilstræbe bedre geografisk koncentration og klare landeprioriteter, mens Kommissionen bør spille en mere aktiv rolle i de glemte lande og drage fordel af sin globale tilstedeværelse.
14. Rådet holdes underrettet om resultaterne af disse årlige tiltag.
15. I overensstemmelse med Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen tages der hensyn til følgende principper under denne proces:
 - a) sikre en neutral eller gavnlig indvirkning på den samlede bistandsmængde
 - b) tage særligt hensyn til de medlemsstater, der er blevet medlemmer af EU siden 2004, og som måske går til emnet landeoverskridende arbejdsdeling fra et indgangs- snarere end et exitperspektiv
 - c) omgående kommunikere med relevante partnere, når EU har en første opfattelse af, hvordan landeoverskridende arbejdsdeling kan gennemføres, for at forbedre donorenes beslutningsprocesser ved at inddrage partnernes synspunkter.

II. ANVENDELSE AF LANDESYSTEMER

1. Anvendelsen af landesystemer er vigtig for tilpasningen. Accrahandlingsplanen kræver, at donorerne prioriterer anvendelsen af landesystemer for at gøre det mindre besværligt for partnerlandene at administrere bistanden, harmoniserer donortilgangene på landeniveau og tilpasser sig de nationale politikker, procedurer og systemer. Donorerne anmodes også om straks at formidle planer om, hvordan dette tilsagn kan opfyldes. Accrahandlingsplanen fastsætter desuden, at en vellykket udvikling i vid udstrækning afhænger af en regerings kapacitet til at gennemføre sine politikker og forvalte de offentlige midler gennem sine egne institutioner og systemer. Fremskridtene med at forbedre landesystemernes kvalitet varierer betydeligt mellem landene, og selv når landesystemerne er af god kvalitet, anvender donorerne dem ofte ikke.

2. Accrahandlingsplanen definerer landesystemer bredt. I visse partnerlande vil det være nødvendigt at begynde med en delvis tilpasning til landesystemerne i overensstemmelse med Accrahandlingsplanen, samtidig med at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at styrke dem og øge anvendelsen af dem.
3. Den europæiske konsensus om udvikling opfordrer til at anvende budgetstøtte, hvis omstændighederne tillader det, og således udnytte landesystemerne fuldt ud. For øjeblikket ydes en stor del af EU's udviklingsbistand gennem projekter. Derfor er det også en nøgleprioritet at tage skridt til at øge anvendelsen af landesystemer i forbindelse med projektstøtte, samtidig med at der arbejdes på i højere grad at anvende programbaserede tilgange som fastsat i Pariserklæringen og Accrahandlingsplanen.
4. Mens de følgende foranstaltninger vedrører øget anvendelse af partnerlandenes systemer, kan der undersøges tilsvarende tilgange i forbindelse med regionale eller andre multilaterale organisationer.

EU og dets medlemsstater vil:

A. Anvende landesystemer som første option

5. Regelmæssigt gennemgå bistandsporteføljerne for at gøre det lettere at øge anvendelsen af landesystemer og for at opfylde Pariserklæringens tilsagn om øget anvendelse af programbaserede tilgange.
6. Foretage vurderinger, der skal foreligge inden juni 2010, for at identificere interne begrænsninger, dvs. retlige, proceduremæssige, politiske eller kulturelle begrænsninger eller begrænsninger vedrørende personaleuddannelse osv., herunder incitamenter til at anvende partnerlandenes systemer, overveje at anvende det selvevalueringsredskab og den vejledning i god praksis med hensyn til donorincitamenter, der er udviklet på WP-EFF's vegne, foretage en analyse af den indsats, der skal gøres, og gøre noget ved begrænsningerne, således at EU-donorernes anvendelse af landesystemer, hvor det er relevant, kan øges inden udgangen af 2010.

7. I de tilfælde, hvor kun en delvis tilpasning til landesystemerne er mulig, betragte eksistensen af en plan, et budget, parlamentsgodkendelse og en rapport¹ som dokumentation for en minimumsanvendelse af systemerne for al programmerbar landebistand til statsinstitutioner.
8. Gennemgå bistandsinstrumenternes udformning uanset fremgangsmåde, således at anvendelse af landesystemer betragtes som første option, idet der samtidig sikres passende kontrol af og ansvarlighed for udviklingsbistanden. Der skal bl.a. træffes følgende foranstaltninger:
 - a) der indsættes et afsnit i interne projekt- og programdokumenter, hvori det skitseres,
 - i) hvor landesystemer kan anvendes, og hvordan dette vil blive gennemført, og ii) i de tilfælde, hvor der ikke kan anvendes landesystemer, hvilke foranstaltninger der er truffet for at overvinde denne begrænsning, og en gennemsigtig begrundelse for ikke at anvende systemerne
 - b) det overvejes for hver fase i planlægningen, programmeringen og projektførelsen at anvende landesystemer som første option, idet mulighederne for at anvende alle eller en del af landets systemer identificeres, og
 - c) der udveksles oplysninger med partnerlandenes regeringer, andre donorer og relevante interessenter om de bestræbelser, der gøres for at øge anvendelsen af landesystemer.
9. Kommissionen og medlemsstaterne vil indlede en dialog med henblik på en samordnet tilgang til budgetstøtte senest i begyndelsen af 2010.
10. Fremme en bedre forståelse af fordelene ved at anvende landesystemer og udviklingsrisikoen ved ikke at anvende dem, f.eks. ved at samle bedste praksis, indsamle data og dokumentation og foretage casestudier. Arbejdet bør udføres i tæt samordning med Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet.

¹ Dvs. at al bistand integreres i udgiftsorganernes strategiske planlægning, medtages i budgetdokumentet, medtages i indtægter og udgifter godkendt af parlamentet og medtages i efterfølgende regeringsrapporter.

11. Inden udgangen af 2010 indsamle eksempler på god praksis vedrørende anvendelsen af landesystemer i praksis. Erfaringerne med at anvende landesystemer i forbindelse med overvågning og evaluering bør indsamles med henblik på at udvikle internationale retningslinjer i relevante fora.
12. Sørge for personaleuddannelse og -vejledning, om muligt i fællesskab, for at øge anvendelsen af landesystemer på centralt ledelsesniveau og i partnerlandene.¹
13. Støtte partnerlandenes kapacitetsudvikling for at forbedre landesystemernes kvalitet.

B. Foretage fælles vurderinger for at fremme anvendelsen af landesystemer

14. Støtte partnerlandene i udarbejdelsen af fælles flerårige diagnostiske arbejdsprogrammer for at vurdere forvaltningen af de offentlige finanser i samordning med OECD/DAC-taskforcerne for forvaltning af offentlige finanser og offentlige indkøb.
15. Vedtage PEFA's præstationsmålingsrammer som det foretrukne EU-instrument til vurdering af kvaliteten af forvaltningen af de offentlige finanser og tilskynde til yderligere anvendelse og udvikling heraf i partner- og donorlande i overensstemmelse med vejledningen fra PEFA's sekretariat.
16. Arbejde i retning af harmonisering af vurderinger ved:
 - a) at udnytte de nuværende fælles redskaber mest muligt med PEFA som udgangspunkt. I afventning af en fuldt harmoniseret EU-tilgang kan Kommissionens samt medlemsstaternes diagnostiske redskaber anvendes af alle EU-donor

¹ I denne forbindelse kan de eksisterende initiativer/programmer som f.eks. Train4Dev anvendes.

- b) at samarbejde om yderligere at udvikle og harmonisere metoderne til vurdering af landesystemer med henblik på anvendelse af projektstøtte på grundlag af PEFA's præstationsmålingsrammer og internationalt accepterede standarder. Med henblik herpå opfordres Kommissionen til at behandle dette spørgsmål i forbindelse med den kommende gennemgang af finansforordningen for EF's almindelige budget. Der bør sikres samordning med det igangværende arbejde på internationalt plan inden for Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet. Andre donorerers tilgange bør også tages i betragtning, og der kan udføres yderligere arbejde gennem fælles evalueringer, undersøgelser og gennemgange.
17. Stille vurderinger foretaget af én EU-donor til rådighed for andre EU-donorer for at undgå dobbeltarbejde og unødvendige krav til partnerlandene. Vurderinger foretaget af Kommissionen i overensstemmelse med dens finansielle bestemmelser kan f.eks. stilles til rådighed for medlemsstaterne med henblik på deres beslutninger og omvendt, forudsat at der etableres passende ordninger, der tager hensyn til medlemsstaternes relevante og specifikke retlige krav.

C. Støtte et bredt landeejerskab og intern ansvarlighed

18. Støtte parlamenternes rolle i budgetproceduren i partnerlandene ved at styrke deres kapacitet, forbedre budgetdokumentationens tilgængelighed og gennemsigtighed og støtte parlamenternes engagement i drøftelsen om udviklingsfinansiering, også inden for rammerne af de nuværende dialoger med partnerlandene. Dette indebærer, at det tillades, at finansiell bistand fra EU-donorer underkastes demokratisk kontrol inden for partnerlandenes procedurer.
19. Støtte den rolle, som parlamenterne, civilsamfundet, medierne, de øverste revisionsinstitutioner og agenturerne for overvågning af offentlige indkøb spiller med hensyn til at holde regeringerne ansvarlige for de offentlige udgifter.

D. Overvåge fremskridtene, indhøste erfaringer og meddele resultater

20. Forelægge udvalgte nøgleoplysninger i forbindelse med det årlige Monterreyspørgeskema om fremskridtene med anvendelsen af landesystemer i forbindelse med alle bistandsformer og en kort analyse af årsagerne til ikke at anvende landesystemer, ud over oplysningerne i overvågningsundersøgelsen i henhold til Pariserklæringen. Svarene vil blive drøftet i 2010 på teknisk plan og i Rådet efter den årlige offentliggørelse af Monterreyopfølgingsrapporten. Dette skulle resultere i en EU-dialog om forbedring af anvendelsen af landesystemer og sammenligning af praksis i overensstemmelse med de elementer, der er indeholdt i disse vejledende principper.
21. Indlede en dialog med partnerlande og andre donorer på landeniveau og internationalt niveau i etablerede fora, især Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet, for at redegøre for resultater og fremskridt med anvendelsen af landesystemer. På landeniveau vil EU fremme og støtte partnerstyrede gennemsigtige årlige gennemgange og drøftelser om anvendelsen af landesystemer. Disse drøftelser bør om muligt finde sted inden for rammerne af de eksisterende fælles rådgivende mekanismer. Hvis der ikke findes fora til forbedring af den gensidige ansvarlighed for anvendelsen af landesystemer, bør oprettelsen heraf støttes. Denne dialog bør tage sigte på at præcisere god donorpraksis og standardregeringsprocedurer for anvendelsen af landesystemer, herunder til projektstøtte. De relevante interessenter som f.eks. parlamenter, lokale myndigheder, de øverste revisionsinstitutioner, agenturer for overvågning af offentlige indkøb og civilsamfundet bør inddrages i dialogen, hvor det er hensigtsmæssigt. Der bør ydes støtte til, at mekanismer for gensidig ansvarlighed på landeniveau bliver et forum, hvor der drøftes tilsagn om bistandseffektivitet, herunder anvendelse af landesystemer, og hvor lokale indsatser godkendes.
22. Indlede eller fortsætte dialogen med deres respektive parlamenter og nationale revisionskontorer om anvendelsen af landesystemer og de hermed forbundne konsekvenser og fordele.
23. Identificere og formulere fælles meddelelser om tilsagnene om at anvende landesystemer og de indhøstede erfaringer og udveksle erfaringer samt gøre oplysninger tilgængelige for den bredere offentlighed om enkeltpræstationer med hensyn til anvendelsen af landesystemer, f.eks. fra Pariserklæringens undersøgelse.

III. TEKNISK SAMARBEJDE OM BEDRE KAPACITETSUDVIKLING

1. Det hedder i Accrahandlingsplanen, at uden en solid kapacitet - stærke institutioner, systemer og lokal ekspertise - kan udviklingslandene ikke til fulde eje og forvalte deres udviklingsprocesser. EU-donorerne vil derfor bestræbe sig på at harmonisere deres tilgange til teknisk samarbejde i overensstemmelse med Accrahandlingsplanen og i fællesskab skaffe ressourcer til at mobilisere ekspertise. Harmonisering skal vedrøre alle tekniske samarbejdsaspekter. Nøgleelementerne i EU's tilgang er partnerlandenes ejerskab og lederskab, en behovsstyret tilgang, hvor teknisk samarbejde ikke leveres automatisk, samt resultatorientering og fokus på kapacitetsudvikling.
2. Rådet ser med tilfredshed på Kommissionens igangværende initiativ med henblik på en kortlægning af en række medlemsstaters specifikke overgangsrelaterede erfaringer og ser frem til konkrete forslag på området inden udgangen af 2009. Rådet opfordrer medlemsstaterne og Kommissionen til i relevant omfang at anvende de overgangsrelaterede erfaringer i det tekniske samarbejde samt i mere almene udviklingssamarbejdsprogrammer for at støtte kapacitetsopbygningen i partnerlandene.

EU og dets medlemsstater vil:

- A. **Fremme tilpasning, landeejet forvaltning af det tekniske samarbejde og brug af lokal og regional ekspertise**
3. Tilpasse det tekniske samarbejde til partnerlandenes politikker og planer og som en første option anvende partnerlandenes systemer og arbejde via partnerlandenes institutioner. I overensstemmelse med Accrahandlingsplanen anvendes der en bred tilgang til landesystemer for at:
 - a) anvende partnerlandenes sædvanlige ansvarlighedsstrukturer, finansieringskanaler, implementeringssystemer samt resultatovervågnings- og indberetningssystemer og knytte det tekniske samarbejde sammen med den sædvanlige planlægning og det almindelige budget. Donorerne skal bestræbe sig på at harmonisere deres krav til indberetning og ansvarlighed og tilpasse dem til de systemer, der anvendes af partnerlandene

- b) bistå partnerlandene med gradvis kapacitetsopbygning for at etablere landestyrede systemer og styrke institutionerne med henblik på fuld forvaltning af det tekniske samarbejde, i tilfælde hvor anvendelsen af landesystemer i forbindelse med teknisk samarbejde endnu ikke er mulig.
- 4. Fremme partnerlandenes lederskab i forbindelse med udarbejdelsen af behovsvurderinger og fastlæggelsen af, hvilken form for teknisk samarbejde der bedst svarer til deres behov. Om fornødent bistå partnerne med at fastlægge behov og forventede resultater og udarbejde kommissorier for teknisk samarbejde samt foretage fælles forberedelser under partnerlandets ledelse. Hvis partnerlandet modtager teknisk samarbejde i form af naturalydelser, bør forvaltnings- og ansvarlighedsmekanismerne sikre ejerskabet.
- 5. Sørge for, at omkostningerne i forbindelse med teknisk samarbejde er gennemsigtige (herunder omkostningerne i forbindelse med teknisk samarbejde i form af naturalydelser), og følge princippet om omkostningsdeling (herunder tildeling af partnerressourcer).
- 6. Tilpasse donorprocedurer og -bestemmelser, således at partnerne kan anvende lokale og regionale ressourcer og ekspertise, når det anses for hensigtsmæssigt.
- 7. Undersøge mulighederne for trepartssamarbejdsordninger og institutionelle partnerskaber, som omfatter lokale og regionale udbydere af teknisk samarbejde. Hvis det er nødvendigt og muligt, styrke den individuelle og institutionelle kapacitet til at levere syd-syd-samarbejde, bl.a. gennem trepartssamarbejde.

B. Undgå donorstyrede parallelle “projektgennemførelsesenheder” og parallelle incitamentsordninger

- 8. Undgå at oprette nye parallelle implementeringsenheder¹. Kortlægge eksisterende parallelle implementeringsenheder med partnerne, foretage en kritisk analyse af begrundelsen for deres eksistens og udarbejde en køreplan for en gradvis udfasning af dem eller deres integration i de sædvanlige ansvarlighedsstrukturer under hensyn til de lokale partners kapacitet.

¹ OECD/DAC's definition af/kriterier for parallelle implementeringsenheder vil blive anvendt.

9. Behandle incitamentsrelaterede spørgsmål med partnerne som led i kapacitetsudvikling. Anvende eksisterende nationale aflønnings- og incitamentsordninger på en harmoniseret måde eller, når dette ikke er muligt, bistå med at reformere eksisterende systemer, navnlig ved at arbejde med en reform af den civile sektor, med henblik på at gøre interventionen holdbar. Undgå parallelle aflønningsordninger og tillæg.

C. Tilpasse teknisk samarbejde til forhold præget af struktursvaghed

10. Spille en proaktiv rolle i forbindelse med analyse og udformning af reaktioner i forbindelse med teknisk samarbejde, hvor partnere ikke i tilstrækkeligt omfang kan overtage ledelsen. Teknisk samarbejde og forvaltningen heraf vil være af midlertidig art og fordelt over tid. Det tekniske samarbejde vil blive ydet på en måde, der stimulerer partneren til at tage ejerskab over den tekniske samarbejdsproces.
11. Øge den interne sammenhæng i forbindelse med teknisk samarbejde, der hidrører fra forskellige nationale ministerier, f.eks. ministerier for sikkerhed, udenrigsanliggender og udviklings-samarbejde. Denne støtte bør koordineres og harmoniseres med støtten fra andre donorer.

D. Foretage opfølgning og overvågning

12. Overvåge og foretage en selektiv indberetning vedrørende implementeringen af internationale tilsagn og tilsagn fra EU i forbindelse med teknisk samarbejde i tråd med denne EU-tilgang. Alt bør sættes ind for at sikre, at partnerlandene inddrages i overvågningen. De foranstaltninger, der er truffet, bør indberettes hvert år via Monterreyrapporten som supplement til overvågningsprocessen i henhold til Pariserklæringen, men uden unødigt overlapning.
13. Anvende eksisterende EU-mekanismer, herunder på landeniveau, samt netværk med henblik på bistandseffektivitet og kapacitetsudvikling for at lette implementeringen af denne tilgang. Denne lettelse kan omfatte udarbejdelsen af retningslinjer med eksempler på god praksis.
14. Indlede en generel fælles læring med hensyn til forbedring af det tekniske samarbejde, herunder begrænsning af antallet af parallelle implementeringsenheder, gennem fælles evalueringer, undersøgelser og initiativer til videnforvaltning, f.eks. elektroniske diskussionsfora.

15. Aktivt fremme uddannelse inden for forskellige læringsnetværk til kapacitetsudvikling. Dette vil, hvor det er hensigtsmæssigt, ske i partnerskab med eksisterende OECD/DAC-initiativer samt initiativer, der er tilrettelagt af multilaterale institutioner.¹
16. Orienter bredt om denne EU-tilgang for at bevidstgøre interessenterne og opnå støtte til gennemførelsen af EU-foranstaltningerne.
17. Tilskynde til sammenknytning med DAC- og CD-netværkerne, navnlig dem, hvor de sydlige lande er repræsenteret, f.eks. CD Alliance², med henblik på gennemførelse af alle ovennævnte foranstaltninger og også med henblik på en regulær opgørelse over fremskridt i tiden op til højniveauforummet om bistandseffektivitet i 2011.

IV. ANSVARLIGHED OG GENNEMSIGTIGHED

1. Gennemsigtighed og ansvarlighed er centrale elementer af bistandseffektivitet. I Accra-handlingsplanen var donorer og partnerlande enige om at tilvejebringe rettidige og detaljerede oplysninger om nuværende og fremtidige bistandsstrømme for at sætte udviklingslandene i stand til at udarbejde mere nøjagtige budgetter og sikre en mere nøjagtig regnskabsføring og revision. Derfor er det også en nøgleprioritet at tage skridt til at øge tilvejebringelsen af bistandsoplysninger i landesystemer og -procedurer.

¹ Der henvises til initiativer som f.eks. dem fra OECD/DAC, LenCD og Train4Dev samt dem, der tilrettelægges af andre multilaterale institutioner. For nærmere oplysninger om Train4Dev, jf. fodnote 10. Læringsnetværket til kapacitetsudvikling (LenCD) er et uformelt netværk af analytikere og personer, der arbejder med spørgsmålene i praksis, med sigte på at skabe et globalt fællesskab af fagfolk, der beskæftiger sig med kapacitetsudvikling. Nettet har bidraget til at øge opmærksomheden og fremme advocacy i forbindelse med kapacitetsudvikling, navnlig i tilknytning til Accrahandlingsplanen.

² CD Alliance er et partnerskabsforum, der ledes af de sydlige lande, og hvor de politiske ledere fra partnerlande kan drøfte kapacitetsprioriteter og udfordringer, jf. Accrahandlingsplanen. CD Alliance omfatter højtstående politiske beslutningstagere fra partnerlande, donoragenturer og vigtige multilaterale institutioner, der beskæftiger sig med kapacitetsudvikling.

EU og dets medlemsstater¹ vil:

A. Øge gennemsigtigheden i bistanden

2. Offentliggøre oplysninger om bistandens omfang og fordeling i det standardformat, der anvendes i OECD/DAC's kreditorrapporteringssystem (CRS), og sikre, at dataene er internationalt sammenlignelige. EU og dets medlemsstater vil yderligere undersøge muligheden for at anvende gennemsigtig bistand (TR AID)² for at sikre, at oplysningerne er let tilgængelige og let kan udveksles og til sidst offentliggøres³
 - a) I den første fase, der indledes i 2011 med henblik på forummet på højt niveau (HLF4) i Busan, på et frivilligt grundlag med mulighed for selv at vælge dataformatet
 - b) På grundlag af en vurdering af erfaringerne i den første fase, der foretages senest ved udgangen af 2012, vil EU og dets medlemsstater beslutte, om man vil gå over til en fuldstændig, generel anvendelse af TR AID i hele EU.
3. Stille vejledende, fremadrettede oplysninger om udviklingsudgifter på landeniveau til rådighed for EU-medlemsstaterne, partnerlande og OECD/DAC's sekretariat på årsbasis fra udgangen af 2011, uden at dette berører medlemsstaternes nationale programmeringscykler:

¹ For de medlemsstater, der endnu ikke er medlemmer af OECD/DAC, vil dette blive gennemført under hensyn til de skridt, der er nødvendige for at muliggøre en sådan indberetning og tilvejebringe fremadrettede oplysninger om tildelinger af bistand. Disse medlemsstater vil, når de indberetter og offentliggør oplysninger om bistandens omfang og tildeling, bestræbe sig på at følge de respektive metoder, der er fastlagt af OECD/DAC.

² TR AID er et webbaseret system, der anvendes af Kommissionen i øjeblikket og kombinerer data fra mange forskellige kilder og sikrer let adgang til omfattende oplysninger, således at dataene kan anvendes til indberetning eller i beslutningsprocessen.

³ Driftsreglerne for TR AID, der skal udformes i fællesskab af EU og de deltagende medlemsstater, vil klart præcisere arten af de data, der stilles til rådighed, f.eks. om de er foreløbige og vejledende eller validerede og endelige.

- a) Der offentliggøres for mindst tre og op til fem år fremadrettede data om de samlede bistandsudgifter, hvis de er til rådighed, idet man mindst tager udgangspunkt i metoden i DAC-undersøgelsen om donorernes fremadrettede udgiftsplaner, men arbejder på at opnå fuld overholdelse.
 - b) Der offentliggøres for mindst tre og op til fem år fremadrettede data om bistandstildelinger for de enkelte sektorer, hvis de er til rådighed, idet man arbejder på at opnå fuld overholdelse.
 - c) Der arbejdes på at tilvejebringe fremadrettede data til partnerlande om godkendte projekter i det format, der foreslås i CRS/DAC eller IATI.
- 4. Stille opdelte oplysninger om alle relevante bistandsstrømme til rådighed for partnerlandene, så disse kan redegøre for dem i deres nationale budgetdokumenter og derved forbedre gennemsigtigheden over for parlamenterne, civilsamfundet og borgerne.
 - 5. Arbejde for at styrke kapaciteten i OECD/DAC, så der regelmæssigt kan stilles statistikker og analyser af de samlede bistandsstrømme til rådighed rettidigt og i et åbent format, der er tilgængeligt for offentligheden.
 - 6. Tilskynde til øget samarbejde med OECD/DAC ved hjælp af internationale initiativer vedrørende gennemsigtighed i bistanden, herunder IATI, og arbejde på at opnå konsensus om en fælles international standard.
 - 7. Opfordre Kommissionen til at gøre EU's årlige rapport om udviklingsfinansiering til en model for gennemsigtighed og ansvarlighed, idet Monterreyspørgeskemaet anvendes til at spore fremskridt på centralt plan og på landniveau.
 - 8. Som en nøgleprioritet fremme øget gennemsigtighed i de multilaterale udviklingsinstitutioner, herunder FN-systemet og udviklingsbankerne og andre partnere, vi støtter.

B. Styrke gensidig og national ansvarlighed

EU og dets medlemsstater vil på grundlag af partnerlandenes ejerskab og lederskab og om muligt under deltagelse af alle donorer:

På nationalt plan:

9. Fremme opstillingen af en fælles ramme for overvågningen af donorerne og partnerlandenes respektive fælles forpligtelser om bistandseffektivitet på grundlag af eksisterende ordninger og procedurer, som f.eks. formatet fra og erfaringerne med Pariserklæringens overvågningsundersøgelse og PEFA¹, når det er muligt²:
 - a) EU-delegationen vil afholde et møde, hvor det skal beslutes, hvilken donor der indleder drøftelserne om gensidig ansvarlighed; man bør søge at opnå synergier med de faciliterende donorer inden for fast-track-initiativet (FTI).
 - b) EU-delegationerne vil sammen med medlemsstaterne identificere eksisterende rammer for resultatvurdering i partnerlandene. Der hvor de endnu ikke findes, vil EU støtte, at de indføres hurtigt under partnerlandets lederskab og inden for rammerne af partnerlandenes prioriteter og mål, og der hvor de findes, vil EU om nødvendigt arbejde for at forbedre dem, så man regelmæssigt kan gennemgå donor- og partnerlandenes resultater med hensyn til deres tilsagn om bistandseffektivitet på landeniveau. Medlemsstaterne vil tilskynde partnerlandene til at stå i spidsen for denne proces.

¹ Initiativet om offentlige udgifter og finansiell ansvarlighed (PEFA), der blev igangsat i 2005, har udviklet rammen for resultatmåling af forvaltningen af de offentlige finanser (PFM), der er et indikatorbaseret evalueringsredskab. PEFA-rapporterne, der er udarbejdet om mere end 60 lande, giver detaljerede opgørelser over PFM-ordningernes resultater i forhold til forskellige dimensioner.

² Med hensyn til EU-kandidatlande og potentielle kandidatlande danner årsrapporten om instrumentet til førtiltrædelsesbistand og de fælles overvågningsudvalg et grundlag for, hvilke aspekter der skal indgå i rammen for resultatvurdering. De kan tilpasses for mere systematisk at kunne give relevante data såsom finansielle analyser og data om forpligtelser vedrørende bistandseffektivitet.

- c) For at sikre relevans og effektivitet bør den fælles ramme for resultatvurdering opstilles på grundlag af følgende vejledende principper:
- undgå dobbeltarbejde: den bør finde sted inden for rammerne af de eksisterende fælles rådgivende mekanismer, hvis de allerede findes, og kan gradvis udvikles i overensstemmelse med den lokale sammenhæng og den kapacitet, der er til rådighed
 - rummelighed: den bør tage sigte på at omfatte alle donorer, uanset hvilke bistandsformer de anvender, samt de nationale budgetmyndigheder
 - gensidighed: den bør dække både donorerne og partnerlandenes forpligtelser
 - sammenlignelighed: den bør overvåge de enkelte donorerers indsats på en sammenlignelig måde
 - regelmæssighed: vurderingerne bør foretages regelmæssigt og tilpasses partnerlandets ordninger og tidsplan
 - egenindberetning: donorerne og regeringen bør forpligte sig til regelmæssigt at give oplysninger om deres operationer i landet opgjort på grundlag af lokalt fastsatte kriterier.
- d) Disse rammer for resultatvurdering bør vurderes af EU-delegationerne og medlemsstaterne tids nok til, at de første resultater af den landebaserede fælles indsats kan udveksles inden november 2011, og at der kan foretages de nødvendige tilpasninger sammen med partnerlandet under hensyn til det arbejde, der foregår i OECD/DAC.
- e) Indfrielsen af disse fælles forpligtelser vil indgå i de igangværende politikdialoger mellem donorer og partnerlande på projekt- og sektorniveau og på nationalt niveau. EU vil også benytte politikdialogen til at tilskynde til offentlig debat og på den måde holde både donorer og regeringer ansvarlige.

10. Støtte den rolle, som civilsamfundsorganisationerne spiller, herunder kvindegrupper, medierne, lokalregeringer, parlamenter og nationale revisionsinstitutioner, med hensyn til at holde partnerlandenes regeringer og donorer til ansvar, bl.a. for leveringen af den nødvendige støtte til kapacitetsudvikling. EU og medlemsstaterne vil støtte mere rummelige rammer for en styrket inddragelse af partnerlande, herunder lokale myndigheder, parlamenter, civilsamfundet og den private sektor.
11. Undersøge muligheden for at udarbejde forslag i 2011 for yderligere at sætte ind på at styrke den nationale ansvarlighed, hvilket er centralt for at sikre en effektiv regeringsførelse, fører til bedre gensidig ansvarlighed og i sidste ende er den bedste garanti for en effektiv udnyttelse af de ressourcer, der er til rådighed for udvikling. Disse forslag vil bygge på en kortlægning og en analyse af god praksis inden for national ansvarlighed og tage hensyn til det arbejde, der foregår i Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet og GOVNET¹, i OECD/DAC-regi.
12. Hvis EU og/eller dets medlemsstater allerede er engageret eller vælger at engagere sig i separate ansvarlighedsprocesser på landeniveau for at sikre, at der leveres hurtige og synlige resultater, samtidig med at der føres mere omfattende forhandlinger, vil EU og/eller de pågældende medlemsstater sikre, at en sådan proces både støtter og danner grundlag for en samlet aftale om gensidig ansvarlighed.

¹ DAC's netværk for god regeringsførelse (GOVNET) har til formål at forbedre donorbistandens effektivitet til støtte for en demokratisk regeringsførelse i udviklingslandene. Det skaber et forum for DAC's medlemmer og partnerlande til at drøfte bedste praksis og udvikle policy- og analyseredskaber.

På internationalt plan:

vil EU og dets medlemsstater:

13. Koordinere deres holdning i drøftelser om international gensidig ansvarlighed i forskellige fora, herunder FN's forum for udviklingssamarbejde, Gruppen vedrørende Bistandseffektivitet og DAC. Dette omfatter opbakning til indsatsen i forummet for udviklingssamarbejde vedrørende gensidig ansvarlighed.
 14. Lade resultaterne af de nationale rammer for gensidig ansvarlighed i de berørte partnerlande indgå i DAC's fagfællebedømmelser af donorer.
-

Liste over FTI-partnerlande og faciliterende donorer og støttedonorer

EU-donor	Ledende formidler i:	Støttende formidler i:
BE	Burundi	-
CZ	-	Mongoliet, Moldova
DE	Burkina Faso, Cambodja, Ghana, Sierra Leone (ledende formidler sammen med IE), Zambia	Cameroun, Mozambique, Tanzania, Uganda
DK	Benin, Bolivia (ledende formidler sammen med ES), Kenya	Bangladesh, Burkina Faso, Cambodja, Ghana, Mozambique, Nicaragua, Tanzania,
FR	Cameroun, Den Centralafrikanske Republik, Madagascar, Mali (ledende formidler sammen med NL)	Burkina Faso, Ghana, Mozambique, Senegal, Vietnam
IE	Sierra Leone (ledende formidler sammen med DE)	Etiopien, Mozambique, Uganda, Tanzania, Vietnam,
IT	Albanien	Bolivia, Etiopien, Kenya, Mozambique, Senegal
LU	-	Nicaragua, Burkina Faso
NL	Bangladesh (ledende formidler sammen med Komm.), Mali (ledende formidler sammen med FR), Mozambique	Benin, Bolivia, Burkina Faso, Burundi, Ghana, Mozambique, Nicaragua, Senegal, Tanzania, Uganda, Zambia
ES	Bolivia (ledende formidler sammen med DK), Haiti	-
PT	-	Mozambique
SE	Serbien, Ukraine	Bangladesh
SI	Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	-
UK	Den Kirgisiske Republik, Rwanda	Etiopien, Kenya, Moldova, Sierra Leone
Komm.	Bangladesh (ledende formidler sammen med NL), Etiopien, Nicaragua, Tanzania, Vietnam	Benin, Bolivia, Burundi, Cambodja, Den Centralafrikanske Republik, Ghana, Haiti, Laos, Malawi, Mali, Mozambique, Zambia